

Kirakasta kajahtaa

Kirakan kesäteatteri on selvästi tunnetuin perniöläinen ilmiö. Väkeä käy tuhansittain. Minusta on kaiken aikaa tuntunut, että Perniön virallinen taho ei oikein noteeraa tätä kansanomaista tapahtumaa. Museon juhlissa Jukka Päivärinta sai kyllä tunnustusta myllyalueen kunnostamisesta ja ylläpitämisestä, mutta ei näyttelmien ohjaamisesta. Tuskin miljöö tai myllykään tulisi kansan tietoon ilman teatteria.

Kyläteatteri tulee toimeen omineen. Se ei ole saanut avustuksia. Nykyään löytyy päteviä menetelmiä arvioida, kuinka paljon vaikkapa tuhannen naapurikuntalaisen kertakäynti Perniössä tuo aineellista ja aineetonta tuloa. Kirakan saldo on varmaan Perniölle suotuisa.

Kirakan teatterilla on ollut omat vastoinkäymisensä. Kaksi vuotta sitten ringiin änkeytyi ammattimuusikko, joka lupasi sanoittaa ja säveltää Rosvo Roopen. Muistamme kaikki vieläkin tuloksen. Ammattimuusikolta hommat jäivät tekevämmä. Paikallinen uskomattoman touhukas opettaja Kaija Ranta-Ojala sävelsi ja Jyrki Nurmi sanoitti ja lauloi. Esitys menestyi ja sai huomiota.

Nyt olen kuullut, että ammattimuusikko on vaatinut suuria korvauksia tilatun työn peruuntumisesta. Teatterin järjestäjät ovat kuulema enempien seurausten pelossa maksaneet. Mielestäni teatterin olisi pitänyt vaatia ammattimuusikolta huomattavaa korvausta tilatun työn toimittamatta jättämisestä ja koko esityksen vaarantamisesta.

Tänä vuonna on vuorossa Aleksis Kiven Nummisuutarit. Kansalliskirjailijamme yksinkertaiselta ja lapselliselta tuntuva teksti hakkaa menen tullen Agapetuksen kesäteatterisuosikit. Tarina on niin väkevä, että siitä voi oikeasti ponnistaa.

Elävä musiikki on kullannut Kirakan teatterin esityksiä parin vuoden ajan. Vaikka soitanto on tahmeahkoa, pesee se kaikenlaiset seedeet ja kasetit. Musiikin tenhoa lisää vielä se, että paikalliset ovat säveltäneet ja sanailleet ja vielä laulavatkin. Erikoista kesäteattereiden kaartissa!

Kiven teksti, vaikka onkin vanhahtavaa, ilmentää hyvin nykyihmisellekin äärimmäisiä tunteita jopa ilman kirosanoja. Tekstissä on jotakin samankaltaista makua kuin Shakespearen, vaikka se onkin suorasanaista. Kivenkin sointi on lausunnallinen. Siihen ei valitettavasti perniöläinen murre eikä painotus alkuunkaan istu.

Jyrki Nurmi yksin ja yhdessä Jukka Päivärinnan kanssa järjestivät ylivoimaisesti parhaat väristykset. Muutammat muut saavat vielä harjoitella. Jo käsiohjelmasta näki, että porukkaa oli paljon, mutta 23 hengen ilmestyminen lopussa lavalle kumartamaan vaikutti. Melko joukko!

Kun käytetään sähköistä äänentoistoa, on syytä huomauttaa, että kännykät pitää kunnolla katkaista. Ei riitä, että soittoaäni on vaimennettu. GSM pitää silti yhteyttä äitiinsä, ja se kuuluu Kirakan kovaäänisistä.

pajen